

GILLETTE BURGONYA — 2. PERDE

Burgonya — Fransa
2. Perde — Sabine'in Dönüşü

Hikâyeler asla aynı değildir, çünkü buluştukları anlar asla aynı değildir. Yerler değişir. Mevsimler değişir. İnsanlar değişir. Yollarına kadınlar çıktığında ise öngörünün hiçbir değeri kalmaz.

Bu hikâyeyi bir süre önce anlatmıştım. Bugün onu daha yoğun bir biçimde, neredeyse kendimle bir sohbet gibi yeniden anlatmak istiyorum—hafızadan gelen bir çağrı, zamanın kapısını çalıp duran, bana yalnızca olmuş olanı değil, belki hâlâ olabilecek olanı da hatırlatan bir ses.

2. PERDE — SABINE'İN DÖNÜŞÜ

İlk günlerim malikâneyi yeniden düzenlemekle geçti.

Bazı çalışanlar pazarlık etmek istedi.

Başkaları işlerin öteden beri nasıl yapıldığını anlatmak istedi.

Birkaçı geleneğin başlı başına bir gerekçe olduğuna inanıyordu.

Dinledim.

Sonra karar verdim.

Maaşları, ayrıcalıkları ya da eski alışkanlıkları yeniden pazarlık konusu yapmaya hiç niyetim yoktu. Kalmak isteyen başımın üstünde yeri vardı. Gitmek isteyen bir el sıkışma ve bir gülümsemeyle uğurlandı.

Kırgınlık duymadan.

Bazı alışkanlıkların nadiren değiştiğini çoktan öğrenmiştim.

Onların yerine yenisi konur.

Böylece yeni bir ekip kurmaya başladım.

Sorumluluk sahibi insanlar.

Günün her saati başlarında birinin durmasına ihtiyaç duymayan insanlar.

Felsefem basitti:

emretme.

Sorumluluk yarat.

Haftalar ağır ağır geçti; ölçüsü bağların ritmi ve Burgonya tepelerinde dolaşan rüzgârdı.

Artık aramadığım bir huzuru sonunda bulduğumu sanıyordum.

Sonra bir öğleden sonra malikânenin girişinde bir İtalyan arabası belirdi.

Uzaktan, bir kadınla genç bir adamın arabadan inişini izledim.

Birini arıyorlardı.

Tek kelime İtalyanca anlamayan bir işçiyle hararetili hararetili konuşuyorlardı. Bir adı tekrarlayıp duruyorlardı.

Benim adımlı.

At sırtında yaklaştım.

Ve zaman durdu.

Sabine'di.

Konuşmasına gerek yoktu.

Kendini tanıtmasına gerek yoktu.

Bazı yüzler hafızaya fotoğraflardan daha derin kazınır.

Onları anında tanırırsın.

Onlarca yıl sonra bile.

Bir an için yeniden gençleştim.

Eski resimlerdeki genç adam değil.

Resmî belgelerdeki genç adam değil.

Hayallerin genç adamı.

Hataların.

Yarım kalmış vaatlerin.

Kalbim, çoktan yitip gittiğini sandığım bir güçle çarpmaya başladı.

Sakinmiş gibi yaparak attan indim.

Gülümsedi.

Aynı gülümseme.

Gözlerinde aynı ışık.

Zaman ona mesafe değil, zarafet katmıştı.

Yanında, yeğeni diye tanıttığı genç bir adam duruyordu.

Onu dikkatle süzdüm.

Benzerlikte tedirgin edici bir şey vardı.

Aynı gözler.

Aynı ifade.

Aynı inatçı yumuşaklık.

Sabine bana, hayatından hiçbir zaman gerçekten çıkmamış birine bakılır gibi baktı.

Mahcubiyet yoktu.

Açıklama yoktu.

Yalnızca hiç yaşamadığımız her şeyin sessiz ağırlığı.

Asmaların arasında yürüdük.

Geçmişten, içinde hâlâ anıların oturduğu eski bir evden söz eder gibi söz ettik. Beni bulmayı nasıl başardığını sordum.

Güldü.

Eksiksiz hatırladığım bir gülüş.

“Senin suçun.”

“Benim mi?”

“Evet. Her şeyi hep yazdın. İnsanlara doğrudan söyleyemediğini kitaplarınla dünyaya anlattın. Yıllarca sözlerinin izini sürdüm. Her sayfa bir ipucu daha bırakıyordu. Er ya da geç seni bulacağımı biliyordum.”

Sustum.

Çünkü haklıydı.

Ve o an bir şeyi anladım.

O buraya tesadüfen gelmemiştı.

Belki ben de.

Hayatın, çok önce yarıda kesilmiş bir cümleyi bitirmesi bazen onlarca yıl sürer.

Ferdinando